

ВИСОЧИНА́ — форма макрорельєфу Землі, що має виразне підвищення (до кількох сот метрів) відносно рівнинної території, яка її оточує. На суходолі абсолютні висоти — від 200 до 600 м. В. є місцями актив. взаємодії внутр. і зовн. чинників рельєфоутворення та виразного прояву наслідків їх взаємодії. У процесі формування В. рельєфоутворювал. процеси зазнають впливу будови надр і тектон. структур. Співвідношення В. із тектон. структурами буває пряме (зх. відроги Середньорос. В. фіксують виступи Воронез. кристаліч. масиву; Донец. В. утворюють залишки фундаменту Донец. складчастої споруди мезозой. віку; Приазов. В. відповідає Приазов. виступу докембрій. УЩ), непряме (основою Придніпров.

В. є УЩ, зокрема його пн.-сх. схил) та обернене (Волин. В. формують частини Галиц.-Волин. западини і Волино-Поділ. плити, втягнуті у неотектон. підняття пд.-зх. схилу Сх.-європ. платформи). За генезисом В. України поділяють на денудаційні (Волин. В.), пластово-денудаційні (Середньорос. В.), структурно-денудаційні (Приазов., Поділ. В.), цокольні (Донец. В.), пластово-аккумулятивні (Мале Полісся). Осн. форми рельєфу В.: хвилястий, горбистий, останцевий, пасмовий, плоский. В. називають також частину земної поверхні незнач. розмірів, підвищену відносно рівнин. території, що має виразні схили і характеризується поширенням еродов. земель.

В. М. Пащенко

Бібліографічний опис:

Височина / В. М. Пащенко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-34198>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).